

Reclaiming Meaning

När en konstnär arbetar med en socialt engagerad praktik uppstår speciella utmaningar inte minst då verken visas i olika kultursfärer. Hur ett verk upplevs i en viss kontext behöver inte nödvändigtvis bli självklart eller ens bärande i en annan. Hur vi tolkar, upplever eller förstår beror till stor del även på den förförståelse vi har om verket, om verkligheten men också om konstnären.

Den kubanska, afro-karibiska, konstnären Susana Pilar Delahante Matienzo tycks sträva efter att ta det fulla ägandeskapet om dessa perspektiv, då hon förekommer både framför och bakom kameran. I de verk som presenteras på Skövde Konstmuseum i utställningen **Reclaiming Meaning** söker hon samförstånd med betraktaren genom att uppmana till att se och se över hur vi handlar och behandlar varandra. Verken leker med överlämnandet till betraktaren. Hon är närvarande i såväl fotografier som i videor, ibland är det som om hon plötsligen skulle dyka upp mellan videoverken och fotografierna och göra en performance. Hon ber oss återta mening, kanske det som är både meningsfullt och meningsbärande, det som verkligen är av betydelse för vår samexistens.

Hon tar sitt ansvar i anspråk utifrån den kontext som verken är gjorda i men också vad det är som hon vill få betraktaren att reflektera över. Hon är sällan passiv eller objektifierad utan hon gestaltar ett agerande subjekt som återtar agens från historisk, social, religiös och politisk grund. I verken tänjer hon på vad som är verkligt och vad som är konstruerat och detta synliggör konventioner och ber oss se om dessa verkligen är rimliga.

Hon arbetar utifrån sina egna upplevelser av maktperspektiv där den egna kroppen står centralt och ofta utan kulturella kommentarer i kläder och attribut. Det är noga i stensatta bilder, inte i komposition utan i avkodning av fenomen och strukturer och det hon vill inleda ett samtal om. Hon är i full kontroll, och det är betraktarens blick laddad med fördomar, rädsla eller kanske bara en återhållsamhet som möter henne i olika gestaltade rum eller situationer. Man kan läsa hennes verk som identitetspolitiska kommentarer eller normkritik. Susana själv menar att verken är responser på sociala och politiska angelägenheter, det är sätt att utforska dem och där bjuder hon också in betraktaren att ta vid genom att själv fundera över tillståndets rimlighet. Hon refererar inte till sociala rörelser, feminism eller womanism hennes verk vilar inte på teoretiska referenser eller underbyggnad utan det är ett utforskande av den egna erfarenheten och tankefären.

I ett samtal jag hade med Susana underströk hon att det också är ett ansvar om vad och hur hon berättar. Susanas verk utgår från henne själv som kuban, som afro-karibisk, som svart, som kvinna. Somliga verk konfronteras med koloniala värderingar och andra tar oss in i kontrollsamhället. Utan tvekan pågår ett ständigt utforskande i en avskalad minimalism som kommenterar hur vi interagerar i samhället eller hur vi följsamt gör just så som alla tidigare gjort innan oss. Susanas praktik griper in i det Judith Kiroso berör i en DN artikel (4 maj, 2016), "Svarheten som identitet är ett resultat av en omfattande rasistisk och kolonial process – en process som fortfarande är aktiv, som fortfarande värderar liv, arbete, konst, feminitet och sorg olika."

I **Reclaiming Meaning** ser vi Susana i en rad verk där hon sammanväver liv och död, det profana och det uppburna. Hon vänder och vrider på det vi ser, det flyktiga gör hon permanent och det permanenta flyktigt. I sin nakenhet kopplas det raffinerade och det groteska uttrycket samman. Det är en diskurs som handlar om att se människan och mänskligheten bortom genus. En ständig och uppfriskande påminnelse om att begränsningar är tillkortakommanden kanske till och med ignorans. Ansvarstagande är att utforska, att undersöka och att inte ta något för givet.

Anna Viola Hallberg, curator

RECLAIMING MEANING, Skövde Konstmuseum, 2 juni - 27 augusti